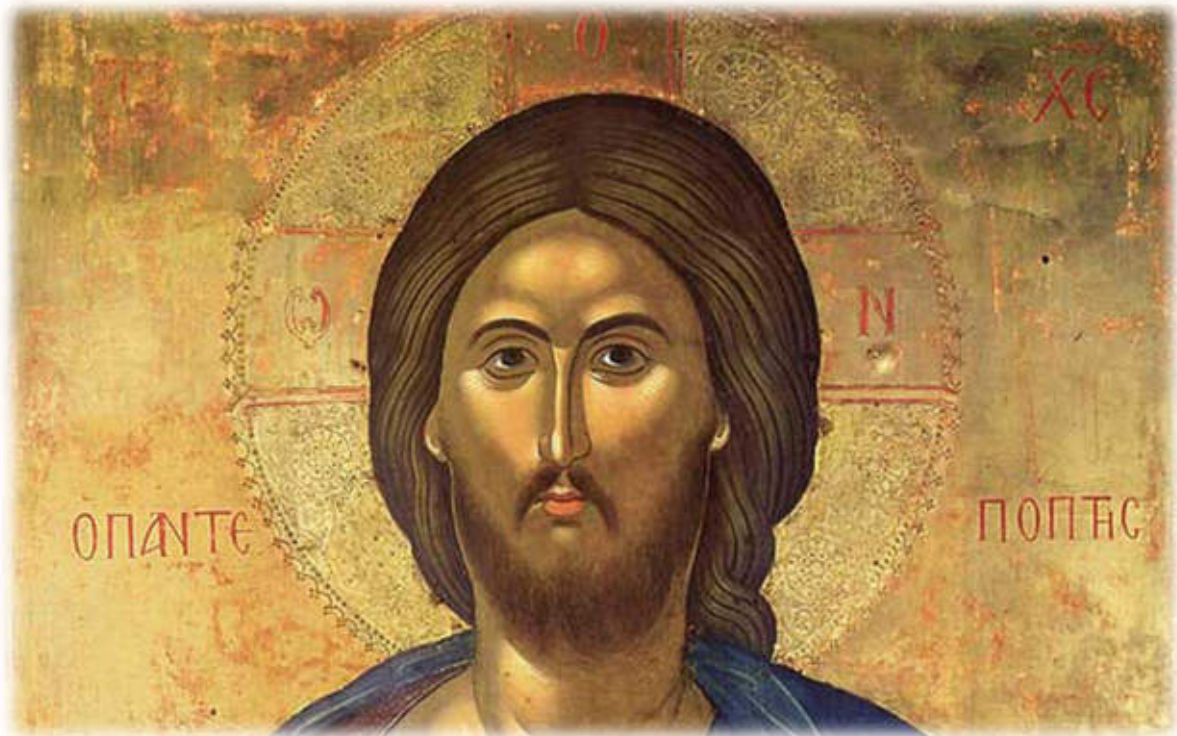

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ σύγχρονος χριστιανικὸς κόσμος

του ἱερομονάχου Λουκᾶ Γρηγοριάτου

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔζησαν σέ βάθος τό μυστήριον τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό ἐβίωσαν βαθύτατα τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, καί γι' αὐτό κατενόησαν τήν σημασία καί τήν ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα τῆς ἐνότητός της. Σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τους καί ἐμεῖς πιστεύουμε καί ὁμολογοῦμε «Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας φανερώνεται στό δόγμα, στήν Εὐχαριστία, στήν ἀγιότητα.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἐπειδή μόνη αὐτή εἶναι Ἁγία καί Καθολική καί Ἀποστολική. Σύγχρονες ἐρμηνεῖς πού θέλουν τήν Ἐκκλησία νά εἶναι Μία καί νά περιλαμβάνη καί τίς διάφορες χριστιανικές ἐκκλησίες-ὁμολογίες, δέν ἔχουν ἔρεισμα στήν ὀρθόδοξο Ἐκκλησιολογία, διότι κατά τούς ἁγίους Πατέρας ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας συνυφαίνεται μέ τήν Ὄρθοδοξία. Οἱ χριστιανικές κοινότητες πού ἔχουν διολισθήσει σέ ἑτεροδοξία καί παραμένουν σέ αὐτήν, ἔχουν ἐκπέσει ἀπό τήν ἀγιότητα, τήν καθολικότητα καί τήν ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες περιφρούρησαν τόν θησαυρό τῆς ἐνότητός της μέ ἀδιαπραγμάτευτο κριτήριο τήν ἀποστολική Πίστι καί Παράδοσι, ἡ ὁποία συνιστᾷ τήν Ὄρθοδοξία. Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος βλέπει τίς ἄλλες

«χριστιανικές» κοινότητες, πού δέν βρίσκονται στήν ένότητα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς «κακές παραφυάδες πού γεννοῦν θανατηφόρο καρπό, διότι δέν εἶναι φυτεία τοῦ Πατρός» [1]. Γι' αὐτό διασφαλίζει τήν ένότητα τῶν χριστιανῶν στήν Καθολική Ἐκκλησία μέ τήν προτροπή γιά ὁμολογία μιᾶς πίστεως καί τήν τέλεσι μιᾶς εὐχαριστίας: «μιᾶ πίστει καί ἐνὶ κηρύγματι καί μιᾶ εὐχαριστία χρῆσθαι. ... ἐν θυσιαστήριον πάση τῇ Ἐκκλησίᾳ καί εἷς ἐπίσκοπος ἅμα τῷ πρεσβυτερίῳ καί τοῖς διακόνοις, τοῖς συνδούλοις μου ... ἐν δέ καί τὸ κήρυγμα καί ἡ πίστις μία καί τὸ βάπτισμα ἐν καί μία ἡ Ἐκκλησία, ἣν ἰδρύσαντο οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἀπὸ περάτων ἕως περάτων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ» [2].

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, ἐπειδὴ εἶναι τό ἕνα καί μοναδικό σῶμα τοῦ Χριστοῦ («ἐν σῶμα καί ἐν πνεῦμα», Ἐφ. 4, 6), εἶναι ἡ καινὴ κτίσις, σύμφωνα μέ τό ἀποστολικό: «εἶ τις ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσις» (Β' Κορ. 5, 17). Τά μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος ἔχουν ὡς ζωὴ τους τήν μία καί ἐνοειδῆ ἐμπειρία τῆς θεοποιῦ Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν «δόξα», γιά τήν ὁποία ὁ Κύριος ὠμίλησε στήν ἀρχιερατικὴ Του προσευχή: «κάγώ τήν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν ἔσμεν» (Ἰω. 17, 22).

Χωρὶς μετοχή στήν θεοποιό Χάρι κανεῖς δέν γίνεται καινὴ κτίσις, δέν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ «κόσμος», ἐπειδὴ δέν μετέχει στήν θεοποιό Χάρι, δέν ἔχει μέρος στήν ένότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος δέν ζήτησε «ἵνα ὧσιν ἐν» στό σῶμα Του ὅσοι ἐξ ἰδίας προαιρέσεως ἐπιμένουν νά εἶναι «κόσμος». «Οὐ περί τοῦ κόσμου ἐρωτῶ», παρατηρεῖ μέ ἔμφασι ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, «ἀλλὰ περί ὧν δέδωκάς μοι». Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐρμηνεύει μέ σαφήνεια τό σημεῖο αὐτό τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς: «οὐχ ἐτέρων εἶναι δεικνὺς τὸ συνεῖναι τε αὐτῷ καί ἀξιοῦσθαι βλέπειν τήν δόξαν αὐτοῦ, ἢ τῶν ἐνωθέντων τε ἤδη δι' αὐτοῦ τῷ Πατρί» [3].

Ποιός λοιπόν ἐκπίπτει ἀπὸ τήν ένότητα τῆς Ἐκκλησίας, παύει νά εἶναι «φυτεία Πατρός» καί γίνεται «κακὴ παραφυάς»;

Τό σχίσμα καί ἡ αἵρεσις χωρίζει τόν ἄνθρωπο ἀπὸ τήν ένότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ζωὴ, ἡ αἵρεσις θάνατος. Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς γράφει: «Ὁ Θεάνθρωπος καί ἐν Αὐτῷ ἡ Ἐκκλησία Του εἶναι τό πᾶν διὰ τά σύμπαντα... Ὀλόκληρος ἡ κτίσις ἐδημιουργήθη ὡς Ἐκκλησία, καί ἀπο-τελεῖ τήν Ἐκκλησίαν, «καί αὐτός ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1, 18). Πρόκειται περί ἐλλόγου παν-ενότητος τῆς κτίσεως καί περί ἐλλόγου παντελεολογίας τῆς κτίσεως. Ἡ ἀμαρτία ἀπέκοψεν ἐν μέρος τῆς κτίσεως ἀπ' αὐτὴν τήν ἐλλογον πανενότητα καί παντελεολογίαν

καί ἐβύθισεν αὐτό εἰς ἄλογον ἀστοχίαν, δηλαδή εἰς τόν θάνατον» [4]. Οἱ ἱεροί κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζουν πόσο μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία βρίσκεται ὁ κάθε σχισματικός καί αἰρετικός καί πῶς μπορεῖ νά ἐπανέλθῃ ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή [5].

Τορπίλη ἐπομένως στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τά σχίσματα καί οἱ αἱρέσεις. Ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἀπέναντί τους μέ κριτήριο τήν ἐνότητά της ὡς ἐνότητα ὀρθοδόξου πίστεως, ὡς κοινή ἐμπειρία Πνεύματος Ἁγίου καί ἐντεῦθεν ὡς ὁμοήθεια καί ὁμοφροσύνη. Στήν περίπτωσι τοῦ σχίσματος, ὅποτε παρεισέφρυν τά ἀνθρώπινα πάθη (Α΄ Κορ. 1, 11) καί κυρίως κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο ἡ φιλαρχία [6], ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε μέ ὑπομονή, μέ παρακλήσεις καί μέ νουθεσίες, ἔχοντας σέ πολλές περιπτώσεις σύμμαχο τόν χρόνο, ἐκτός ἐάν τό σχίσμα ἐξετραχύνετο ἢ μετέπιπτε σέ αἵρεσι. Στήν περίπτωσι τῆς αἱρέσεως, ὅποτε τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπειλοῦσε ἡ ἑτεροδιδασκαλία, ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνη καί βλαπτική, ἐπειδή δέν παύει νά ὑφίσταται καί μετά τόν θάνατο τῶν πρωταιτίων, ἡ Ἐκκλησία ἐνήργησε μέ τήν συνοδική ἀποκοπή ὄσων ἀμετανοήτως ἐπέμεναν στήν αἵρεσι.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας βιώνει μέχρι σήμερα τήν τραγικότητα τῶν σχισμάτων. Τό παλαιοημερολογητικό σχίσμα στήν Ἑλλάδα, ἄλλο σχίσμα στά Σκόπια, ἄλλο πρόσφατο στήν Σερβία κ.λπ. Στό δόγμα Ὀρθόδοξοι, συχνά μέ πόθο Χριστοῦ στήν ζωή τους, δέν τελοῦν μαζί μας τήν Θεία Εὐχαριστία, ἔχουν χωριστή ἱεραρχία ἐπισκόπων ἢ βρίσκονται ἔξω ἀπό τήν κοινωνία τῶν κανονικῶν ἐπισκόπων «δί' αἰτίας τινάς ἐκκλησιαστικάς καί ζητήματα ἰάσιμα» (κανῶν α' Μεγ. Βασιλείου). Ὁ πόνος γιά τά σχίσματα αὐτά εἶναι μέγας. Ἡ προσευχή μας καθημερινή. Τά λάθη ἔχουν γίνει. Πρέπει νά ἀρθοῦν μέ τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ τά ἐμπόδια, τά ὁποῖα δημιούργησε ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, νά διορθωθοῦν τά λάθη καί νά βρεθοῦν καί αὐτοί οἱ Ὀρθόδοξοι ἀδελφοί στήν μία Εὐχαριστία τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, στήν ἐνότητα τῆς ὁποίας ἡ σωτηρία εἶναι ἀσφαλής.

Ὁ ὑπόλοιπος χριστιανικός κόσμος βρίσκεται σήμερα ἐκτός Ἐκκλησίας, πολυδιασπασμένος καί πολυτραυματισμένος ἀπό τίς αἱρέσεις τοῦ παρελθόντος. Οἱ μεγάλες αἱρέσεις τοῦ μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ παπισμοῦ καί τοῦ προτεσταντισμοῦ κρατοῦν, μέ διάφορες ἑτεροδιδασκαλίες, ἑκατομμύρια χριστιανούς χωρισμένους ἀπό τήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Καί αὐτός εἶναι ἕνας πόνος! Προσευχόμαστε μαζί μέ ὅλη τήν Ἐκκλησία: «τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καί σύναψον τῇ ἀγία σου καθολικῇ καί ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ» (Θ. Λειτουργία Μεγ. Βασιλείου).

Πηγή και ρίζα όλων τῶν αἱρέσεων εἶναι ὁ θρησκευτικός οὐμανισμός (ἀνθρωποκεντρισμός). Συναντᾶ κανείς σέ αὐτές θρησκευτικότητα, ἀλλά δέν βρίσκει **ταπεινή μαθητεία** σέ ὅ,τι παρέδωσαν ἀπ' ἀρχῆς οἱ θεόπται Προφῆται, Ἀπόστολοι καί Πατέρες. Δέν βρίσκει ἀγιασμό, φωτισμό τοῦ νοός καί θέωσι. Στίς αἱρέσεις διδάσκεται ὅ,τι ἐπινόησε ὁ ἐμπαθής ἀνθρώπινος νοῦς (Ἐφ. 4, 17-18) καί οἱ ἄνθρωποι ζοῦν χωρίς πυξίδα, «κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντὶ ἀνόμῳ τῆς διδασκαλίας ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης» (Ἐφ. 4, 14).

Ὁ οὐμανισμός ἔχει ὀδηγήσει τὸν δυτικό χριστιανισμό σέ ἄνευ προηγούμενου ἐκκοσμίκευσι, ἡ ὁποία κατέληξε στήν θεωρία τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ, στήν ἄρνησι τῆς ἱστορικότητος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, στήν ἀμφισβήτησι τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου, στήν χειροτονία γυναικῶν σέ ἱερατικά ἀξιώματα, στήν ἱερολογία γάμου ὁμοφυλοφίλων καί στά ἄλλα ἐξωφρενικά τῶν νεωτέρων προτεσταντικῶν ὁμάδων.

Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει στὸν κόσμο ὡς μία διαρκῆς πρόσκλησις πρὸς τοὺς αἰρετικούς ὅλων τῶν μορφῶν. Προσκαλεῖ μέ τό δόγμα καί τὴν λατρεία της, τὴν ἀρχιτεκτονική καί εἰκονογραφία της, μέ τό ἦθος της, μέ τό κήρυγμα καί τὴν ἱεραποστολή της, μέ τὴν ἀγιότητα τῶν θεουμένων της. Ἀπευθύνεται σέ ὅλους, ἐπειδὴ ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἐνότητα μαζί της. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. 1, 23). Στὴν ἐνότητά της ἐξασφαλίζεται ἡ πληρότης τῆς πίστεως καί τῆς ἀληθείας, ἡ ἀγιότης, ἡ σωτηρία. Ἐξω ἀπὸ αὐτὴν μένει μία θρησκευτικότης ἀτελής, ἄρρωστη, ἄγευστη τῆς θεοποιοῦ Χάριτος.

Ὁ ἐκτός Ἐκκλησίας χριστιανικός κόσμος, γιὰ νά ἐπανεύρη τὴν ἐνότητά του, ἐπινόησε τὴν διαχριστιανική κίνησι πού ὀνομάζεται οἰκουμενισμός καί στοχεύει στήν καταλλαγή ὅλων τῶν χριστιανῶν. Ὅμως αὐτὴ ἡ καταλλαγή δέν φέρνει στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶλλον ἐπιβεβαιώνει καί συντηρεῖ τὴν ἔλλειψι ἐνότητος, ἐπειδὴ μέ τὴν ἀρχή τῆς «περιεκτικότητος» (εἴμαστε διαφορετικοί ἀλλὰ ἐνωμένοι) ὅλες οἱ ἰδιαιτερότητες στό δόγμα καί στό ἦθος γίνονται ἀμοιβαίως «σεβαστές» ἀπὸ ὅλους. Ἐνα ἀκόμη ὀλισθημα, πού γέννησε ὁ οὐμανισμός!

Στὸν πυρῆνα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὑπάρχει ὁ οὐμανισμός. «Ὁ οἰκουμενισμός, δηλαδή ἡ κίνησις διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν “ἐκκλησιῶν”, ὅπως διεξάγεται σήμερον, φαίνεται ὅτι ἔχει οὐμανιστικὸν ἀνθρωποκεντρικὸν χαρακτῆρα καί ὄχι θεολογικὸν καί πνευματικὸν», καί «ὅλες οἱ αἱρέσεις, κατὰ βάθος, εἶναι μορφές τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ», ἐπισημαίνει στό βιβλίον του Ὁρθοδο-

ξία καί Ούμανισμός Ὁρθοδοξία καί Παπισμός (σελ. 83 καί 14) ὁ μακαριστός Γέροντας Γεώργιος Καψάνης.

Γεννημένος ἀπό τά σπλάχνα τοῦ πολυδιασπασμένου προτεσταντισμοῦ μέ προοπτική τήν παν-προτεσταντική ἐνότητα, ὁ οἰκουμενισμός ἀναπτύχθηκε στήν συνέχεια ὡς ἐκκλησιαστική πολιτική τόσο ἀπό τούς Ὁρθόδοξους ὅσο καί ἀπό τούς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἀπό τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καθεαυτές, πιστεύουμε, μέ τήν ἐλπίδα ἀνακάμψεως τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὁρθοδοξία.

Οἱ προτεστάντες προχωροῦν ἀβίαστα στήν ὑποτιθέμενη ἐνότητά τους στό Π.Σ.Ε. καί στίς δραστηριότητές του, ἐμμένοντας ὅμως στίς γνωστές αἰρετικές τους διδασκαλίες πού παίρνουν ὅλο καί πιό ἀντιευαγγελικές διαστάσεις. Ὁ οἰκουμενισμός δέν μπόρεσε νά ἀναχαιτίσει τήν κακή αὐτή ἐξέλιξι.

Ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος κινήθηκε γρήγορα καί ἀποφασιστικά γιά νά δημιουργήσῃ γέφυρες προσεγγίσεως μέ τούς ὀρθοδόξους καί τούς προτεστάντες μέ τό περίφημο Διάταγμα Περί οἰκουμενισμοῦ. "Ὅλοι οἱ «χωρισμένοι ἀδελφοί», λέγει τό Διάταγμα, εἶναι μέλη τῆς (Ρωμαιο)Καθολικῆς Ἐκκλησίας, κρατοῦν τήν ἀποστολική Πίστι μέ διαφορετικές διατυπώσεις, τελοῦν ἔγκυρα μυστήρια, προσφέρουν σωτηρία, καί θά ὀλοκληρώσουν τήν ἐνότητα μαζί της μέ τό νά δεχθοῦν τήν κοινωνία μέ τόν Ρωμαῖο ποντίφικα. Τό παπικό Πρωτεῖο μέ σύγχρονη ἐπένδυσι ἐνός λειτουργήματος διακονίας τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος βρίσκεται στήν καρδιά τοῦ διατάγματος περὶ οἰκουμενισμοῦ. Τά ὑπόλοιπα λατινικά δόγματα παραμένουν ὡς ἔχουν, δικαιολογημένα βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐνότητος ἐν τῇ διαφορετικότητι (unity in diversity). Πρόκειται γιά ἐπίπλαστη ἐνότητα.

Οἱ πολυχρόνιοι διμερεῖς καί πολυμερεῖς (Π.Σ.Ε.) θεολογικοί διάλογοι διεκπεραιώνονται με **μινιμαλιστικά δογματικά κριτήρια** (βαπτισματική θεολογία, εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία). Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας συμμετέχει σέ αὐτούς στοχεύοντας θεωρητικά στήν ἐνότητα ὅλων τῶν χριστιανῶν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Πίστει. Στήν πράξι ὅμως γίνονται δογματικές καί κανονικές ὑπερβάσεις πού συνιστοῦν **θεολογικό συγκρητισμό**. Ἐτσι προσφέρεται ἔδαφος στό νά προωθῆται ὁ λαϊκός οἰκουμενισμός μέ συμπροσευχές, μέ κοινές λατρευτικές πράξεις καί λειτουργικές ἐκδηλώσεις, μέ κοινές διακηρύξεις ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν καί μέ τήν μερική μυστηριακή διακοινωνία. Τήν ἀνάγκη γιά ἀλλαγὴ πλεύσεως στούς διαχριστιανικούς διαλόγους θέτει ἐπί τάπητος ἡ κοινὴ αἴσθησις τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, ὅτι ἐνό-

της μεταξύ τῶν χριστιανῶν πρέπει νά σημαίνει ἐπιστροφή τῶν ἑτεροδόξων στήν Ὁρθόδοξια τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀκολουθώντας τό ἄρμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ πέρασε δυστυχῶς καί στόν δικό μας ὀρθόδοξο θεολογικό χῶρο μία ἐκκοσμικευμένη διανοητική ἀκαδημαϊκή θεολογία, ἡ ὁποία καταλύει τά ὄρια τῆς Ἀληθείας [7]. Ἀποδεικνύεται ἱκανή νά συνδιαλέγεται μέ τόν ἔξω κόσμο, ἀλλά ἄμοιρη τῆς ζωῆς ἐμπειρικῆς θεολογίας. Αὐτή ἡ ἀκαδημαϊκή θεολογία ἐπηρεάζει δυστυχῶς καί τήν πορεία τῶν θεολογικῶν διαλόγων, ἂν καί θά ἔπρεπε στούς διαλόγους νά ἐκφέρεται ἡ αὐθεντική ὀρθόδοξος θεολογία. Στόν θεολογικό συγκρητισμό δέν ἀναπαύεται ὁ πιστός ὀρθόδοξος λαός. Πιστεύουμε ὅτι οἱ καλοί ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μας θά ἀγκαλιάσουν τήν ἀγωνία τοῦ λαοῦ καί θά ὑποστηρίξουν μέ τήν σοφία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στούς θεολογικούς διαλόγους τήν ἀκρίβεια τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος καί φρονήματος. Ὁ θεολογικός συγκρητισμός ὑποσκάπτει τήν ἀκεραιότητα τοῦ ὀρθοδόξου θεολογικοῦ μας φρονήματος.

Σέ αὐτόν τόν θεολογικό περίγυρο, ὅπως διαμορφώθηκε στίς ἡμέρες μας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας παραμένει στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς Ἀληθείας, ἐπειδή μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος «πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» καί «ὁ Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας». Ἁγιασμένοι ἄνθρωποι μέχρι σήμερα (οἱ ἁγιοκαταταχθέντες Γέροντες Πορφύριος καί Παΐσιος καί πολλοί ἄλλοι) μαρτυροῦν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι καί θά παραμείνη ἡ ἄσπιλος Νύμφη τοῦ Ἄρνιου. Τά θεολογικά ἀτοπήματα ὠρισμένων θεολόγων, δέν ἀλλοιώνουν τόν βαθύτερο χαρακτήρα της, παρά μόνο μαρτυροῦν τήν προσωπική ἔκπτωσι τῶν ἰδίων ἀπό τήν ὀλοκληρία τῆς Ἀληθείας της.

Θέλοντας μέ τό ἄρθρο αὐτό νά τονίσουμε τήν σημασία καί τήν ἀναγκαιότητα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐνότητος δόγματος, ὡς ὁμοθυμίας καί ὡς κοινῆς ἐμπειρίας τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος, καί ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας διασφαλίζεται μέ ὀρθές συνοδικές ἀποφάσεις (στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία εἶναι γνωστές καί ἄστοχες συνοδικές ἀποφάσεις), τώρα πού πλησιάζει ἡ σύγκλησις τῆς Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου, ταπεινά παρακαλοῦμε καί ζητοῦμε ἀπό τούς ἁγίους Ἀρχιερεῖς μας νά ἐξασφαλίσουν στήν Σύνοδο, ὡς πιστοί οἰκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ, πανορθόδοξες ἀποφάσεις πού θά ἐκφράζουν τήν συνείδησι τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ

Θεοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις εἶναι ὁ τελικός κριτής κάθε συνόδου, ὅπως εἶπε ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Ἅγιον Ὅρος, 1.1.2016.

Παραπομπές.

1. Ἐπιστολή 3η, Τραλλιανοῖς, 11.
2. Ἐπιστολή 5η, Φιλαδελφεῦσιν, 4.
3. Ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Ὑπόμνημα εἰς τό κατά Ἰωάννην, 3, 5.
4. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Θεσ/ νίκη 1974, σελ. 21-23.
5. Περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος», τ. 39/2014, σελ. 157-158.
6. «Δύο γάρ εἰσι διαιρέσεις ἀπό τοῦ σώματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ· μία μὲν, ὅταν ψύξωμεν τήν ἀγάπην, δευτέρα δέ, ὅταν ἀνάξια τοῦ τελεῖν εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα τολμήσωμεν· ἐκατέρως γάρ χωρίζομεν ἑαυτοὺς τοῦ πληρώματος ... Οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν, ὡς φιλαρχία· οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεὸν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι» (Ἁγ. Ἰω. Χρυσόστομος, Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν, PG 62, 85).
7. Βλ. Ἀθανασίου Γιέβτιτς, ἐπισκόπου πρῶην Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης, Ἡ σεβηριανή Χριστολογία εἶναι μονοφυσιτισμός (ἐλληνικὴ μετάφρασις ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή Ὁσίου Γρηγορίου ἄρθρου-ἐπιστολῆς τοῦ Σεβ. Ἀθανασίου πρὸς τό περιοδικό «Teološki Pogledi» [ΤΠ], στό Βελιγράδι, τεῦχ. 2/2011).

Αναδημοσίευση ἀπό: <http://enromiosini.gr/aktines>.